

Изкуството на актьора

Посвещава се на г-жа Роза Попова

Надали друго нѣкое изкуство е тъй неуловимо въ своето общо естество, и тъй трудно податливо за подражание, както изкуството на актьора.

Драматическия артистъ има, като поета, нужда отъ творческо въображение. Той трѣбва да е способенъ да се вживѣе въ единъ образъ, да превърне голата схема въ жива личностъ, да прочете въ единъ текстъ, въ една драма всичкото онова скрито съдържание, което обикновениятъ читателъ възсѣздава тъй бледо чрезъ своето бедно и мудро въображение.

Драматическия артистъ, като живописеца и скулптора трѣбва да има живъ усетъ за външно-характерното и пластично изразителното на вътрешнитѣ черти и състояния. Мимика, жестове, пози, движения — всичко у него трѣбва да загатва симптоматически или грубо - реалистически настроенията, преживяванията, инстинктитѣ на момента; и не само това: като нѣкаква жива статуя, артистъ трѣбва да знае стойността на своето тѣло, въ разнитѣ му положения; като нѣкакъвъ живъ портретъ, той трѣбва да преценява ефекта отъ появата и играта си върху публиката, дошла съ широко отворени очи въ театралната зала.

Драматическия артистъ, като пѣвеца, измѣрва властта на гласа си, на гласовитѣ си модуляции, върху слуха на аудиторията. Може думитѣ, които произнася той, да останатъ тъмни откъмъ смисълъ; може играта да не разкрива напълно вътрешното напрежение; но гласътъ — той е прекрасенъ инструментъ за пробуждане на съмпатическо вживѣване и за интуитивно сродяване съ неразгадания сърдеченъ животъ. И който вложи въ него чарътъ на красотата, той е спечелилъ едно